Widde wieven

Els mos aaltied vroug op bèr. As t zeuven uur west was, din zee Mamme: “Oetklaiden Els, most der mörn weer vroug oet.” “Ach tou, k bin nog zo mooi aan t speulen, nog eventjes?” bedelde t wichtje; mor t hulp heur nait. Tied was tied.

Dou Els weer ais nait sloapen kon, kroop ze tot bèr oet en ging veur t roam van t akkenailtje stoan. t Was november en hail stil boetendeur. Der hong n dichte dook over t dörp hìn. Of en tou woarschaauwde traain deur bie spoorovergaang te toetern. Wat kon ze nou toch bedenken om te doun, ze verveelde heur. Dou inains heurde ze wat tegen t roam aan tikken. Och, t zol wel n kestaanjetak wezen, onnaaierde ze. Mor der was gain wind, nee ze mos t heur wel verbeeld hebben. n Zetje loater weer: ‘tik, tik’, t heurde net of der vraauwlu aan proat waren. Wat zol ze doun, daip onder dekens kroepen of toch mor wieder kieken? Nou was Els nait baang oetvalen, dus schoof ze t gerdien wat wieder oetzied en keek in n dustere naacht. Niks te zain vanzulf en t zat ook nog potdicht van de mist. Net dou ze toch weer in heur bedje kroepen wol, heurde ze wat gezang. ‘Widde wieven, laange lieven’, verston ze. Haar ze dat wel goud heurd? Dou zag ze n vraauwsgezicht oet dook teveurschien komen. En nog ain en nog n poar. Vraauwen mit laange widde klaiden aan en t hoar roeg op de kop. Ze leken nait echt kwoad.

“Doe bist Els?” vroug juvver Ain. “Joa,” mommelde t wichtje hail bekweemkes. “Hufst nait baang veur ons te wezen hur, wie doun die niks.” “As mien mamme wait da’k nait op bèr lig, din is t nait best,“ zee Els. “Ach wat, doe kinst dien haile leven nog op t nust liggen, ” zee juvver Drij, dij n beetje n roegbek was. “k Verveel mie en k kin nog laank nait sloapen.” “Nou,” zeden juvvers in koor, “din gaaist toch vanoavend mit ons mit op struun? Din beleefst teminnent wat. Ales beter as hier mor wat in t duuster te liggen, nait?” Noa even denken, zee Els:”Joa, dat dou’k.” Ze dee t roam op n kier en kroop noar boeten. Widde wieven gingen in n krinkje stoan en vongen heur op, ze pakten heur bie haand en doar ston Els zomor in dikke dook op stroat. Midden in naacht. “Wie wollen vanoavend noar Börg hier in t dörp, “ zeden vraauwlu. “Mor dij is toch soavends dicht?” “Joa, mor wie waiten wel woar wie laangs mouten, kom op!” Doar ging t hìn. Hail zaacht zongen juvvers weer:’Widde wieven, laange lieven, zweven in lucht, widde wieven, laange lieven, van n poest noar n zucht’. Els keek wel wat vremd tegen ales aan en hil heur stief aan klaiden vaast. Zo vlogen z’over Meulenweg, vlak bie bomen laangs en dou mouken ze n grode bocht noar links. Pas bie hekken van Börg laiten wieven heur in n widde woas omdeel zakken. Nou mozzen ze Meneersloan nog deur. Els huverde en juvver Ain zee weer: “Hufst nait baang wezen, wie pazen goud op die.” “Joa mor dij koale bomen stoan doar zo roar, t is net of ze mie aankieken.” “Bist doe gek?” raipen ale vraauwlu tougelieks, “dat liekt allain mor zo. Pak ons mor bie haand, din daansen wie der mit nkander tussendeur. As t echte leventege mensen waren, kwamen ze wel achter ons aan. Boetendes binnen wie ongriepboar, desnoods verspraaiden wie nog wat ekstroa van onze aigen dook. Nee, der overkomt die niks.” Dou z’over graacht hin zoefde, begon Els t zulfs schier te vinden. Bie Börg zat ales op slöt. “Dat haar k joe ja al zegd,” zee t wicht. “Wacht hier mor even,” zee juvver Twij en klopte op stain van t woapen van de Menkema’s boven veurdeur. Dij klonk hol, ze pakte hom vaast en trok stain noar veuren. Els zag n swaart gat. Widde wieven gloepten der deur, mor hou mos zai derin komen? Doar ston t wichtje allain in t duuster. Ze heurde dat schoef van deur òf doan wer en dou kon ze der ook in. “Wie goan votdoadelk noar kelder.” “Woarom din?” vroug Els. “Dat vertellen wie die loater wel.” En zo zweefde ze tussen vraauwlu in bie ale mooie koamers mit prachteg glaswaark en staingoud laangs. t Was beter dat ze doar nait maank gingen, stel joe veur, dat der wat diggelde. Gainain wos ja, dat ze hier in Börg waren! Bie t trapgat noar keuken gleden z’omdeel en dou mozzen ze nog n poar treden noar kelder tou. t Was der kòld, duuster en t rook der muf. Wat zollen widde wieven hier nou toch te zuiken hebben, docht Els. Nait vroagen, stil ofwachten. Dat leek heur zulf t beste tou, omreden t was wel dudelk, dat dij hier nait veur

eerste keer kwamen. Om houk van deur lagen wienvlèzzen opstoapeld en achterin stonden nog wat riegen weckpotten op plaank. Dou was der wat geschoevel en kwam der inains n voage schim oet n Keulse pot teveurschien. t Leek hail nait op n wit wief en toch ook weer wel. Nou wer Els wel baang. Hai prout mit n swoare stem en bromde: ” Wat, hebben ie n vremde mitnomen? Dat is ofsproak nait. Gainain wait dat ik as gaist van de vergeten Jonker hier touhol.” “In dit wichtje zit gain spier kwoad,” zee juvver Ain, en pebaaierde Jonker aan te hoalen. ”Ze kin nait sloapen, mor mout aaltied hail vroug van heur mamme op bèr. Doe hest vaast nog wel n beukenneutendrankje stoan. En wie luzzen ook wel n slok van dien walneutenwien. Geef Els mor n sloapmutske mit veur thoes. As ze din toch vroug in bèr ligt, kin ze teminnent sloapen en lekker dreumen over van ales en nog wat.” Juvvers pruifden van walneutenwien en kregen smoak goud te pakken. Ze haren grootste lol en zongen nou oet volle borst over heur laange lieven en nog laanger blieven. Els wer zo sloaperg, dat ze achter wat olle eerappelkistjes bezied kroop.

Dou juvvers heur wakker mouken was t hoogste tied om op hoes aan te goan. Ze namen mit n dikke smok ofschaaid van Jonker en kregen nog wat sloapdraank mit veur Els. Dij kreeg vraauwlu bie haand en sloapdronken kon ze nou net zo zuzooien op dook as widde wieven. Bie hoes brochten ze t wichtje noar t sloapkoamerroam en waren zomor inains verswonden. Hail wied vot klonk t: ‘Widde wieven, blieven drieven, nait vilaain, nait te zain’. Els stopte gaauw heur drankje onder in t naachtkastje en vil in n daipe sloap.

Aanderdoags was der grode rebulie in t aans zo kaalme dörp. Der was inbroken in Börg en onder in kelder lagen aalmoal lege vlezzen hinterdetwinter. Net of der n t feeske holden was. Mor gain spoor van n doader vanzulf. Dou Els t verhoal te heuren kreeg, zee ze lekker niks. En ook niks van heur beukenneutjesdraank. Dij oavend haar zai ja op dook dreven en wos persies wat der gebeurd was. Mor of ze nog n moal weer mitging as juvvers aan t roam tikten, dat wos ze nait zeker.

Auteur: Kunny Luchtenberg

Inspreker: Henk Scholte